

Какъ Котаранъ-Мърморанъ напусналъ дома си.

(Приказка. — По А. Редлихъ).

Въ една къща живѣлъ голѣмъ котаракъ. Викали го Котаранъ-Мърморанъ.

Една вечеръ, както винаги, тръгналъ на ловъ за мишки. Той се заврѣлъ въ хамбара и чакалъ.

Зимасъ тукъ имало голѣмъ ловъ. Хамбарътъ билъ пъленъ съ жито. Сбирали се мишки отъ цѣлата къща. Не минавало нито една нощъ да не хване по нѣколко отъ тѣхъ. Сега, прѣзъ лѣтото, хамбарътъ билъ празенъ, мишките не идвали и Мърморанко чакалъ напраздно. И тъкмо когато изгубилъ всѣко търпѣние, чулъ, че нѣщо шумоли. Той наострилъ уши. Прѣхвъркнало нѣщо съ зеленикави очи, заострени уши и закривена човка.

— „А, добъръ вечеръ, кукумявко!“ казалъ излъганъ Мърморанко. — „Приятно ми е, че ме посѣщавашъ“.

— „Азъ не съмъ и помислювала даже да ти идвамъ на гости, майсторъ Мърморанко“, отговорила кукумявката. „Тукъ азъ съмъ като у дома си. Познавамъ хамбара по-рано, отколкото ти“.

— „Иска ми се да зная, какво търсишъ тукъ?“ попиталъ Мърморанко.

— „Мишки“, отговорила кукумявката.

— „Мно-о-го ще има да търсишъ“, отвърналъ котаракътъ, наежилъ

козина и съ единъ скокъ се намѣрилъ на двора.

— „Тукъ, вѣрвамъ, нѣма да ме безпокои тази вѣщица“, помислилъ той и се качилъ на прозорчето на избата.

Не минало много — чува пакъ шумолене.

